

1

IN WELK JAAR DEZE GEBEURTENISSEN PLAATSVONDEN doet er niet toe. Waar ze plaatsvonden is niet van belang. De tijd is altijd, en de plaats is overal.

Plotseling rond het middaguur, zes dagen na de moorden, vlogen vogels op naar de boomkruinen en de veiligheid van hun nest. Alsof hun vleugels de hemel hadden doorboord, volgde de regen ze op hun vlucht. De lange middag was net zo somber en vochtig als Atlantis in de schemering.

De kliniek stond op een heuvel, en de contouren ervan staken tegen de grijze regenlucht af. Het septemberlicht leek de striemende regen als een scheerriem te scherpen.

Een rij bruine, vijftwintig meter hoge beuken scheidde de wegen van en naar de inrichting. De takken scheerden laag over de auto, hielden de regen vast en lieten het hemelwater vervolgen in dikke stralen door, zodat het kletterend tegen de voorruit tikte.

Het geluid van de ruitenwissers viel samen met de trage, zware hartslag van John Calvino. Hij had de radio niet aanstaan. De enige geluiden kwamen van de motor, de ruitenwissers, de regen, de banden die over het natte wegdek rolden, en

de herinnering aan de kreten van stervende vrouwen.

Bij de hoofdingang aangekomen parkeerde hij de auto op een plek waar dat niet was toegestaan, onder de zuilengalerij. Hij legde het bordje met POLITIE op het dashboard.

John werkte als rechercheur op de afdeling Moordzaken, maar was met zijn eigen auto gekomen. Eigenlijk was het niet toegestaan om het bordje buiten diensttijd te gebruiken. Maar zijn geweten worstelde met belangrijkere zaken dan het oneigenlijk gebruik van parkeerontheffingen.

Achter de balie in de hal zat een magere vrouw met een volle zwarte haardos. Ze rook naar de sigaretten die ze tijdens de lunchpauze had gerookt en die haar eetlust hadden verminderd. Haar strenge mond deed denken aan die van een leguaan.

Nadat John zich had gelegitimeerd en haar had verteld waar hij voor kwam, riep ze via de intercom iemand op die hem naar de juiste plek in het gebouw zou brengen. Met een pen in haar knokige vingers geklemd, waarbij de witte knokkels zich als beeldhouwde stukken marmer aftekenden, noteerde ze zijn naam en badgenummer in het bezoekersregister.

Ze zat om roddels verlegen en wilde dat hij haar meer over Billy Lucas vertelde.

In plaats daarvan liep John zwijgend naar het dichtstbijzijnde raam. Hij staarde naar de regen zonder die echt te zien.

Een paar minuten later begeleidde een boom van een vent, een verpleegkundige die Coleman Hanes heette, hem naar de tweede – bovenste – verdieping. Hanes nam zodanig bezit van de ruimte in de lift dat hij deed denken aan een stier in een kleine box die wachtte tot de deur van de rodeo-arena openging. Zijn mahoniekleurige huid glom een beetje, waardoor zijn witte uniform leek te gloeien.

Ze praatten over het teleurstellende weer: de regen en de bijna winters aandoende kou, terwijl het nog twee weken zou duren voordat de zomer officieel ten einde was. Ze hadden het niet over moord, noch over krankzinnigheid.

Het was John die het gesprek voornamelijk aan de gang hield. De verpleegkundige stelde zich uiterst terughoudend op, bijna flegmatisch.

De lift kwam uit in een hal. Achter een bureau zat een bewaker met een roze gezicht een tijdschrift te lezen.

‘Draagt u een wapen?’ vroeg hij.

‘Mijn dienstpistool.’

‘Dat zult u moeten afgeven.’

John haalde het wapen uit zijn schouderholster en gaf het aan de man.

Op het bureau stond een Crestron touchscreen. Toen de bewaker op een icoontje tikte, sprong de deur links van hen van het elektronische slot.

Coleman Hanes ging John voor naar wat op het oog een gewone ziekenhuisgang leek: grijze vinyltegels op de vloer, lichtblauwe muren, een wit plafond met reflecterende panelen.

‘Komt hij uiteindelijk op een open afdeling, of houden jullie hem permanent hier?’ vroeg John.

‘Wat mij betreft komt hij hier nooit meer weg. Maar het is aan de doktoren om die beslissing te nemen.’

Hanes droeg een riem met opbergvakjes, waarin onder meer een klein spuitbusje traangas zat, een Taser, handboeien in de vorm van plastic strips, en een portofoon.

Alle deuren zaten op slot. Naast elke ingang hing een paneeltje waarmee de deur kon worden bediend, en alle deuren waren voorzien van een raampje.

Hanes zag John kijken en zei: ‘Dubbel glas. Het ruitje aan de binnenkant is van veiligheidsglas, en het andere is van binnenuit gezien een spiegel. Maar u krijgt Billy in de gesprekskamer te zien.’

Dit bleek een vertrek van zes bij zes meter te zijn, met in het midden een scheidsmuur van zo’n zestig centimeter hoog. Vanaf die afscheiding tot aan het plafond waren panelen van dik gepantserd glas aangebracht, gevat in stalen frames.

In elk paneel zaten twee rechthoekige stalen roosters, net boven ooghoogte, om ervoor te zorgen dat men elkaar aan weerszijden van het glas kon verstaan.

Het deel van de kamer waar John werd binnengelaten, was het kleinst: zes meter lang, ongeveer tweeënhalve meter breed. Twee gemakkelijke stoelen stonden naar de glaswand toe gedraaid, met een tafeltje ertussenin.

Aan de andere kant van het glas stonden een gemakkelijke stoel en een lange bank, zodat de patiënt de keuze had om te gaan zitten of liggen.

Aan Johns kant van het glas hadden de stoelen houten poten, en de bekleding was met knopen versierd.

De stoel aan de andere kant van de scheidswand had poten die met stof waren afgewerkt. De bekleding was gestikt, zonder knoopjes of andere versiersels.

Camera's aan het plafond in het bezoekersgedeelte bestreken de hele kamer. Vanuit de bewakingspost kon Coleman Hanes de boel in de gaten houden, zonder dat hij kon horen wat er gezegd werd.

Voordat Hanes wegging, wees hij op de intercom die naast de deur in de muur was ingebouwd. 'Geef maar een seintje wanneer u klaar bent.'

John werd alleen gelaten en ging naast een van de stoelen staan wachten.

Het glas was waarschijnlijk ontspiegeld, want hij zag zichzelf er slechts als een vage gestalte in.

In de muur aan de andere kant van het glas zaten twee getraliede ramen. Buiten goot het, en donkere wolken tekenden zich als tumoren tegen de hemel af.

Links ging een deur open. Billy Lucas verscheen in het patiëntengedeelte van het vertrek. Hij droeg sloffen, een grijze katoenen pantalon met een elastieken broekband, en een grijs T-shirt met lange mouwen.

Hij had een knap gezicht, dat zo glad oogde als stijfgeklopte

slagroom, en er lag een argeloze, open blik in zijn ogen. Met zijn bleke huid, zijn dikke bos zwart haar en zijn grijze outfit deed hij denken aan een glamourportret van Edward Steichen uit de jaren twintig of dertig van de twintigste eeuw.

De enige kleur die bij hem te bespeuren was, de enige kleur aan zijn kant van het glas, was het kristalheldere, opvallende blauw van zijn ogen.

Billy liep ontspannen naar het raam, niet gehaast en ook niet verdoofd alsof hij onder de medicijnen zat. Met zijn rechte schouders straalde hij een en al zelfverzekerdheid uit, en hij bewoog zich gracieuw, op een bijna griezelige manier. Hij keek naar John, alleen naar John, vanaf het moment dat hij het vertrek binnenkwam tot het moment dat hij voor de glaswand bleef staan.

‘U bent geen psychiater,’ zei Billy. Hij drukte zich zorgvuldig uit en had een heldere, zoetgevooisde stem. Hij was voorheen lid geweest van een kerkkoor. ‘U bent van de politie, hè?’

‘Calvino. Moordzaken.’

‘Ik heb een paar dagen geleden al bekend.’

‘Dat weet ik.’

‘Er is voldoende bewijs om aan te tonen dat ik het gedaan heb.’

‘Dat klopt.’

‘Wat komt u hier dan doen?’

‘Ik wil het begrijpen.’

De jongen glimlachte niet breeduit, maar wel verscheen er een licht geamuseerde uitdrukking op zijn gezicht. Hij was veertien, had zijn familie uitgemoord zonder daarna enig berouw te tonen, was in staat gebleken onuitsprekelijke wreedheden te begaan, en toch zag hij er door het verholen lachje niet zelfvoldaan of pervers uit, maar juist nadenkend en vriendelijk, alsof hij aan een dagtocht naar een pretpark moest denken, of aan een mooi dagje aan zee.

‘U wilt het begrijpen?’ vroeg Billy. ‘U bedoelt: wat was mijn motief?’

'Het waarom heb je nooit uitgelegd.'
'Het waarom ligt voor de hand.'
'Waarom dan?'
De jongen zei: 'Verderf.'

2

DE BLADSTILLE DAG KWAM INEENS WILD TOT LEVEN. Regendruppels kletterden als hagelsalvo's tegen het gepantserde glas van de getraliede ramen.

De blauwe ogen van de jongen leken een zekere warmte aan dat kille geluid te ontlennen; zijn blik lichtte op als een controlelampje.

'Verderf,' zei John. 'Wat moet dat betekenen?'

Aanvankelijk leek de jongen op de vraag te willen ingaan, maar uiteindelijk haalde hij zijn schouders op.

'Heb je me niets te vertellen?' vroeg John.

'Hebt u iets voor me meegebracht?'

'Een cadeautje, bedoel je? Nee. Niks.'

'Dat moet u de volgende keer wel doen.'

'Wat zou je dan willen hebben?'

'Ik mag hier niks hebben wat scherp of hard of zwaar is. Boeken mogen vast wel.'

De jongen deed het buitengewoon goed op school. Hij zat bijna in het eindexamenjaar en had twee klassen overgeslagen.

'Wat voor boeken?' vroeg John.

'Maakt niet uit. Ik lees alles, herschrijf het dan in mijn hoofd

en maak ervan wat ik wil. In mijn versie gaat iedereen in het boek altijd dood.'

De storm had zich aanvankelijk nog koest gehouden, maar liet nu flink van zich horen. Billy keek naar het plafond en glimlachte, alsof de donder zich speciaal tot hem richtte. Hij deed zijn hoofd naar achteren, sloot zijn ogen, en bleef zo een tijdje staan, ook toen de donderslagen al waren weggestorven.

'Heb je de moorden van tevoren beraamd, of heb je het vanuit een impuls gedaan?'

De jongen wiegde zijn hoofd heen en weer, alsof hij een blinde muzikant was die helemaal in de muziek opging, en hij zei: 'O, Johnny, ik was al een hele tijd van plan ze te vermoorden.'

'Hoe lang al?'

'Langer dan je zou geloven, Johnny. Heel erg lang al.'

'Wie heb je als eerste vermoord?'

'Wat maakt dat nou uit als ze toch allemaal dood zijn?'

'Mij maakt het wat uit,' zei John Calvino.

Bliksemflitsen lichtten op achter de ramen; dikke regendruppels gleden trillend langs de ruiten en lieten adervormige sporen na die bij elke felle bliksemschicht leken te gaan kloppen.

'Eerst heb ik mijn moeder doodgemaakt, in haar rolstoel in de keuken. Ze pakte net een pak melk uit de koelkast. Dat heeft ze laten vallen toen het mes in haar lichaam gleed.'

Billy hield zijn hoofd nu stil, maar hij had zijn gezicht nog wel naar het plafond gekeerd, zijn ogen nog steeds gesloten. Zijn mond hing open. Hij legde zijn handen op zijn borst en begon zijn lijf te strelen, steeds lager.

Hij leek in de greep van een verstilde extase.

Toen zijn handen ter hoogte van zijn heupen kwamen, hield hij ze daar even stil. Daarna gleden de handen weer naar boven, waardoor zijn T-shirt omhoogkroop.

'Mijn vader zat in zijn werkkamer, aan zijn bureau. Ik heb hem van achteren op zijn hoofd geslagen, twee keer, en daarna heb ik de klauw van de hamer gebruikt. Die ging dwars door zijn sche-

deldak, er zo diep in dat ik de hamer er niet meer uit kreeg.’

Billy trok zijn t-shirt over zijn hoofd en liet het kledingstuk langs zijn armen op de grond vallen.

Hij had zijn ogen nog steeds gesloten en leunde met zijn hoofd achterover. Zijn handen gleden langzaam over zijn blote buik, zijn borst, schouders en armen. Hij leek helemaal gebiologeerd te zijn door zijn huid en de contouren van zijn lichaam.

‘Oma zat boven op haar kamer tv te kijken. Haar kunstgebit vloog uit toen ik haar een dreun in haar gezicht gaf. Daar schoot ik van in de lach. Ik wachtte tot ze weer bij kennis was en heb haar toen met een sjaaltje gewurgd.’

Hij hield zijn hoofd nu recht, deed zijn ogen open en bekeek zijn handpalmen, alsof hij het verleden in zijn handpalmen kon zien, niet de toekomst.

‘Ik ben toen naar de keuken gegaan omdat ik dorst had gekregen. Ik heb een biertje genomen en heb het mes uit mijn moeder getrokken.’

John Calvino ging op de armleuning van de stoel zitten.

Alles wat de jongen hem vertelde, wist hij al, behalve de volgorde waarin de moorden gepleegd waren, iets wat Billy niet had verteld aan de rechercheurs die het onderzoek leidden. Op grond van het forensisch bewijsmateriaal had de lijkschouwer een plausibel scenario opgesteld; John wilde die theorie verifiëren.

Billy Lucas keek nog steeds naar zijn handen toen hij zei: ‘Mijn zus, Celine, zat op haar kamer naar foute muziek te luisteren. Ik heb haar genomen voordat ik haar vermoord heb. Wist je dat ik haar genomen heb?’

‘Ja.’

De jongen deed zijn armen over elkaar, begon langzaam zijn biceps te strelen en keek John weer recht in de ogen.

‘Toen heb ik haar exact negen keer gestoken, hoewel ze volgens mij al bij de vierde messteek doodging. Maar zo snel wilde ik nog niet ophouden.’

De donder sloeg, de regen viel kletterend op het dak, en het

was of de luchtverplaatsing te voelen was. John merkte dat de microscopisch kleine trilhaartjes in het slakkenhuis van zijn oren iets waarnamen, en hij vroeg zich af of dat met de onweersbui te maken had of met iets anders.

Hij zag dat er een uitdagende, spottende blik in de helderblauwe ogen van de jongen verscheen. 'Exact negen keer, zei je. Hoezo?'

'Omdat ik haar niet acht keer heb gestoken, Johnny, en ook niet tien keer. Exact negen keer.'

Billy kwam zo dicht bij de scheidingswand staan dat zijn neus het glas bijna raakte. Zijn ogen waren poelen vol dreiging en haat, maar tegelijkertijd leken het troosteloze bronnen van een eenzame diepte, waarin iets was verdronken.

De rechercheur en de jongen bleven elkaar een hele tijd aankijken, tot John zei: 'Heb je nooit van ze gehouden?'

'Hoe kon ik van ze hebben gehouden als ik ze nauwelijks kende?'

'Je kende ze toch al je hele leven lang?'

'Ik ken jou beter dan dat ik hen kende.'

John had steeds een vage maar aanhoudende drang gevoeld om bij de jongen langs te gaan. Dit gesprek sterkte hem in zijn idee dat hij zich niet voor niets ongerust had gemaakt.

Hij kwam overeind.

'U gaat nu toch nog niet weg?' vroeg Billy.

'Is er dan nog meer wat je me wil vertellen?'

De jongen beet op zijn onderlip.

John bleef wachten tot dat geen zin meer leek te hebben en liep toen naar de deur.

'Wacht. Alstublieft,' zei de jongen. Zijn stem trilde, nu voor het eerst.

John draaide zich naar de jongen om en zag een gekwelde, wanhopige blik in zijn ogen.

'Help me alstublieft,' zei de jongen. 'U bent de enige die dat kan.'